

Arrest

nr. 93 879 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, een Arabisch sjiïet zijn en afkomstig zijn van Bagdad. U zou nooit politiek actief zijn geweest en verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Iraakse overheid. U zou in Irak in verschillende winkels hebben gewerkt. In 1997 zou uw broer Faez, een majoor tijdens het voormalige Baath-regime, door vier jonge mannen zijn doodgeschoten toen ze zijn auto probeerden te stelen. Na deze gebeurtenis zou de politie u hebben gehoord en zou u uw rechten hebben opgegeven. De zaak zou op uw naam zijn ingeschreven. Vier dagen na het incident zouden drie van vier daders door de Iraakse overheid zijn opgepakt nadat een zus van één van de daders hen bij de autoriteiten had aangegeven. Een vierde dader zou uit de handen van de overheid kunnen ontsnappen zijn. De families van de daders zouden in 1997 geprobeerd hebben om de zaak in

der minne op te lossen, maar u zou dit geweigerd hebben. Kort hierna zou uw auto door onbekenden zijn beschoten. U zou contact hebben genomen met een vriend van uw broer die officier was bij het voormalige Ministerie van Binnenlandse Zaken. Hij zou erin geslaagd zijn om de daders van uw broer voor een speciale rechtbank te dagen. De drie daders zouden veroordeeld zijn tot de doodstraf en eind 1997 geëxecuteerd zijn. Tot augustus 2010 zou u geen problemen hebben gekend. Op 17 augustus 2010 zou u echter een sms hebben ontvangen. In het bericht zou u gevraagd zijn wanneer u de volgende (bom)bom zou plaatsen. U zou hiervan melding hebben gemaakt bij de politie en er zou een onderzoek zijn opgestart. U verklaarde dat u tot op heden niet weet wie u die sms stuurde of welke de reden hiervoor was. Ongeveer twee weken later zou iemand u hebben opgebeld. De beller zou ermee gedreigd hebben u te doden en hebben gezegd dat u de reden was van de executie van hun broers. U zou toen onmiddellijk de link hebben gelegd met het overlijden van uw broer in 1997 en de executie van de daders. Na dit voorval zouden u en uw familieleden het ouderlijk huis hebben verlaten. U zou op verschillende plaatsen in Bagdad hebben verbleven. Op 2 oktober 2011 zouden onbekenden naar de gevel van het ouderlijk huis hebben geschoten. U zou die dag in uw huis aanwezig zijn geweest en zou langs de achterkant van uw huis kunnen vluchten zijn. Na deze gebeurtenis zou u klacht hebben ingediend en besloten hebben Irak te ontvluchten. Op 23 december 2011 zou u Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gekomen. Op 11 januari 2012 zou u in België zijn aangekomen. De volgende dag, op 12 januari 2012, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te moeten koesteren. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u Irak heeft verlaten uit schrik voor wraakacties vanwege de familie van de personen die in 1997 door het voormalige Baath-regime werden geëxecuteerd nadat zij uw broer Faez hadden doodgeschoten. Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat verschillende elementen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling plaatsen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou u in augustus 2010 plots problemen hebben gekregen met de families van de daders. Uit uw verklaringen blijkt immers uitdrukkelijk dat u sinds hun terechtstelling in 1997 geen enkel probleem met de families van deze personen heeft gekend. Evenmin werd u vóór augustus 2010 ooit door hen benaderd of lastiggevallen (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Rekening houdend met bovenstaande is het slechts weinig geloofwaardig dat hun families u plots dertien jaar later beginnen te viseren en zij de dood van hun 'zonen' plots zouden hebben willen wreken (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakte waarom u de enige bent die door desbetreffende families zou geviséerd worden en uw andere familieleden (o.m. uw andere broer, uw neven) hierdoor geen problemen ondervinden (zie gehoorverslag CGVS, p.11-p.13). Het enige wat u zei is dat u degene was die in 1997 zijn recht heeft geëist (zie gehoorverslag CGVS, p.12-13). Hoe de familie van de daders dit dan wel te weten zou zijn gekomen, weet u echter niet aan te geven (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Bovendien dient te worden vastgesteld dat u uitermate vage en weinig gedetailleerde verklaringen aflegde over de gebeurtenissen in 1997, die nochtans rechtstreeks verband houden met uw actuele vrees. Zo kon u weinig vertellen over de precieze omstandigheden van de dood van uw broer (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Bovendien kon u, behalve het feit dat het proces tegen de daders in een 'speciale rechtbank' gebeurde, geen enkele andere informatie over de rechtszaak verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaring als zouden er bij een proces in een speciale rechtbank geen advocaten, getuigen of familie aanwezig zijn, is het niet onredelijk van u te verwachten dat u een minimum aan kennis hierover bezit. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de zaak op uw naam stond ingeschreven en u in die periode contacten had met de politie en de onderzoekers (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.11). Tevens had u een vriend die in die periode officier was bij het toenmalige Ministerie van Binnenlandse Zaken en die het nodige deed om de daders door een speciale rechtbank te laten berechten (zie gehoorverslag CGVS, p.9-11). Dat u via deze weg niet meer informatie hierover zou hebben kunnen verzamelen, is weinig geloofwaardig. Verder dient te worden vastgesteld dat u ook over de identiteit van de drie personen die ter dood werden veroordeeld voor de moord op uw broer uitermate vage verklaringen aflegde. Het enige wat u zich kon herinneren was dat één van hen een jongen was van de stam Al Jorani en een ander iemand van de familie van

Hamre of Ahmar was. Van de identiteit van de derde beschuldigde kon u zelfs in het geheel niets vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd hierop naar de namen van de drie beschuldigten, moest u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Evenmin slaagde u erin te antwoorden toen u werd gevraagd wat u verder nog (hun adres, hun positie, hun werk, e.a.) over desbetreffende personen kon vertellen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Dit alles is zeer merkwaardig: het kan immers aangenomen worden dat u over dergelijke elementaire zaken betreffende de identiteit van deze personen, die een belangrijke rol spelen in uw asielrelaas, een begin aan informatie zou bezitten. De naam van de voortvluchtige in 1997 kende u wel, met name Mohammad Al Aswat. Gevraagd of u meer informatie over desbetreffende persoon kon verschaffen, moest u echter opnieuw het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Ook dit is opmerkelijk. Tijdens het interview voor het CGVS beweerde u dat u in 1997 van de politie vernam dat de zus van één van de daders hun namen aan de overheid had doorspeeld. Gevraagd naar de naam van deze zus, moest u wederom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, p.11-12). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd naar de naam van de ouders van de daders. Nochtans verklaarde u zelf dat er in 1997 door de ouders van de daders aan u een vraag werd gericht om de zaak in der minne te regelen. In 1997 contacteerde de politie u om u van het voorstel van de ouders van de daders op de hoogte te brengen (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en p.11). Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw verklaringen als zou u deze families nooit hebben ontmoet, kan rekening houdend met bovenstaande van u verwacht worden dat u hun namen kent (zie gehoorverslag CGVS, p.11), temeer het deze families zijn die u vanaf 2010 plots naar het leven stonden. Verder dient te worden opgemerkt dat u geen concrete informatie kon verschaffen over de personen waarmee u in 2010 en 2011 in Irak problemen verklaart te hebben gekend en waarvoor u thans een vrees voor vervolging zegt te moeten koesteren. Ook over het huidige profiel of positie van de personen die u thans vreest, kon u immers geen enkele informatie verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het feit dat u geen inspanningen deed om u grondig te informeren over de identiteit van de daders van uw broer en aldus over de personen die u thans vreest, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Uw vage verklaringen over de omstandigheden van het overlijden van uw broer, de identiteit van de personen die door het toenmalige regime werden geëxecuteerd, het onderzoek en proces tegen de daders en de personen die u thans verklaart te moeten vrezen, brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas serieus in het gedrang. Ter ondersteuning van uw problemen legde u documenten neer met betrekking tot de klacht die u neerlegde in augustus 2010 nadat u een dreig-sms ontving. Alsook legde u enkele documenten neer aangaande de klacht die u indiende in oktober 2011 nadat uw woning werd beschoten (zie gehoorverslag CGVS, p.15-17). Tijdens uw verhoor voor de onderzoeksrechter van Bagdad Al Jadida, maakte u melding van de gebeurtenissen in 1997 (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Zo verklaarde u dat uw broer in 1997 werd beschoten en drie daders werden geëxecuteerd. U legt hiervan een document neer (zie gehoorverslag CGVS, p.18). Dient echter te worden opgemerkt dat aan de door u neergelegde documenten slechts geloof kan worden gehecht indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier allerm minst het geval is. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat het feit dat u na uw klacht in oktober 2011 nooit geprobeerd heeft om informatie aangaande de stand van het onderzoek te bekomen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging. De door u neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en woonstkaart bevestigen uw identiteit en uw Iraakse afkomst uit Bagdad, dewelke hier nooit ter discussie stonden. Ook de door u neergelegde overlijdensakte wijzigt bovenstaande appreciatie niet. U legde van desbetreffend document enkel een kopie neer, die bovendien slecht leesbaar is (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4) en waarvan de authenticiteit- gezien de manipuleerbaarheid van kopieën- niet kan worden gegarandeerd. Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012). De

algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt zich de vraag waarom de families van de daders na dertien jaar geen wraak zouden kunnen koesteren. Volgens verzoeker is het ook niet verwonderlijk dat hij zich na dertien jaar niet meer alle namen herinnert.

Verzoeker stelt verder dat het feit dat er vroeger meer slachtoffers vielen geen geldige reden is om te besluiten dat er nu geen reëel risico op ernstige schade meer is. Hij wijst erop dat er bij bomaanslagen in Bagdad nog steeds veel burgerslachtoffers vallen en hij verwijst hiervoor naar het Cedoca-rapport en naar drie internetartikels uit 2012.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift drie nieuwe stukken toe: een fotokopie van een badge van zijn broer, een fotokopie van een pensioenkaart van zijn broer en een fotokopie van de overlijdensakte van zijn broer.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker weinig weet over de omstandigheden van de dood van zijn broer, over de rechtszaak en over de identiteit van de personen die ter dood werden veroordeeld. Het feit dat deze feiten zich dertien jaar geleden hebben afgespeeld, kan deze beperkte kennis maar ten dele verklaren. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker zich deze gebeurtenissen ook na dertien jaar nog in detail kan herinneren, aangezien het hier om zeer ingrijpende gebeurtenissen in een mensenleven gaat. Dit geldt nog meer nu deze gebeurtenissen weer zijn opgerakeld doordat de familie van de terdoodveroordeelden verzoeker bedreigt.

Verder heeft de commissaris-generaal ook terecht geoordeeld dat verzoeker weinig weet over de personen die hij op dit ogenblik vreest. Nochtans zou het niet zo moeilijk moeten zijn om te weten te komen wie hem bedreigt. Verzoeker weet immers dat het gaat om familieleden van de moordenaars van zijn broer. Hij beschikt ook over het telefoonnummer van degene die hem per sms heeft bedreigd en hij heeft contacten bij de militaire inlichtingendienst (gehoorverslag, 14). Het feit dat verzoeker niet meer heeft gedaan om de identiteit van zijn belagers te ontdekken terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd kunnen aan deze vaststellingen niets veranderen. Documenten kunnen een geloofwaardig relaas immers wel ondersteunen maar ze kunnen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. De nieuwe documenten met betrekking tot verzoekers' overleden broer die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, zijn fotokopieën, waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend, aangezien fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Bagdad kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Het Cedoca-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat de extremistische ideologie van al-Qaeda nauwelijks nog steun vindt bij de soennitische leiders, dat sommige AQI-leden afhaken, dat de militie steun verliest in gebieden waar ze hun leden het vaakst mobiliseerden en dat dit alles leidt tot de ontwrichting van hun structuur. Verder komen sinds begin 2011 aanslagen van sjiitische groeperingen nog slechts sporadisch voor in Bagdad. Het aantal grootschalige aanslagen waarbij in één keer veel burgerslachtoffers vallen is afgenomen in Bagdad. De hoofddoelwitten zijn nu leden van de Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen en Iraakse ambtenaren. Af en toe worden ook aanslagen gepleegd tegen sjiieten, vaak pelgrims en minderheden. Eind 2010 waren er ook aanslagen op een kerk, op huizen die bewoond zijn door christenen en op christelijke wijken in Bagdad. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Bagdad dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn. Deze informatie wordt ook nog bevestigd door de update van de veiligheidssituatie in Bagdad van 16 juli 2012 door verwerende partij ter terechtzitting neergelegd. De door verzoeker in bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikels (stukken 3 tot en met 6) met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, waaronder de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikels ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Derhalve maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare

substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER